

חַת־ת לַיּוֹם חֲמִישִׁי פְּרֻשֵׁת תְּרוּמָה ו' אָדָר א', ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֵן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / חֲמִישִׁי

ה' אומר למשה כיצד להכין את המחיצה בתוך המשכן. מחיצה, שתפריד בין הקדש לבין קדש הקדשים. היא צריכה להיות תואמת לכסוי הראשון של המשכן, עושים אותה מחוטים צבעוניים, ויש עליה דגמה של הפרובים.

המחיצה תלויה על 4 עמודי עץ מצפים בזהב, יהיו להם ווי זהב. הוויים יחזיקו מוט שעליו המחיצה. בתחתית המוטות יהיו קפסאות כסף.

אחרי שיתלו את המחיצה, בני ישראל צריכים להניח את הארון במקום המתאים. הארון הוא הדבר היחיד שהיה בקדש הקדשים.

בחלק "הקדש" בני ישראל צריכים להניח את השלחן, המנורה ומזבח הזהב (מזבח הקטרת) שטרם למדנו עליהם.

בני ישראל יבינו גם וילון שיהיה "הדלת" של המשכן, כמו המחיצה. עליו להיות תלוי על מוט שמחבר ל 4 עמודי עץ מצפים בזהב, עם קפסאות נחשת למטה.

תְּהִלִּים / יוֹם ו' לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ל"ה- ל"ח

אחד הפסוקים בפרק ל"ה (הראשון מפרקי התהלים של היום) נכתב "כָּל עֲצֻמוֹתֵי תֵאֲמַרְנָה", ומשמעותו- שכל הגוף שלנו משבח את ה'. (אומרים פסוק זה בסיום "נשמת כל חי" מידי שבת. האם אתם מכירים את הנגון על מלים אלו?)

לומדים מפסוק זה שאדם צריך להתנועע בעת הלמוד, התפלה וקריאת התורה.

הבעל שם טוב ממשיך על כך משל: באשר אדם חס ושלום טובע, הוא מתנועע בכל יכלתו כדי להציל את עצמו. כך גם בתפלה, אנו מנסים להציל עצמנו מן הגלות שהנשמה מרגישה כשהיא נמצאת בתוך הגוף.

תניא / לקויטי אמרים פרק כ"ז (ו' אדר א' שנה מעברת)

למדנו על נחת הרוח המיוחדת שנגרמת לה' באשר האדם עוצר עצמו מלחשב מחשבות לא טובות או על תאוות. למדנו שעבודה כזו נקראת "אתכפיא".

האדמו"ר הזקן מלמד כאן על סוג אחר של אתכפיא, סוג ידוע מאד בעבודת החסידות - אתכפיא בדברים שאינם אסורים כלל.

בזמן הגמרא, אנשים נהגו לאכול את ארוחת הבקר שלהם שלוש שעות אחרי שהיום האיר. אולם תלמידי חכמים היו מתעכבים בעוד שעתים, בהם למדו תורה. ואז היו אוכלים וחוזרים ללמד. מדוע עשו כך? כדי שתהיה להם אתכפיא!

אתכפיא הכונה שאנו רוצים לעשות משהו שמתר לעשות ואומרים לעצמנו עצור! איננו עושים דברים רק בגלל שמתחשק. אנו עושים כיון שה' רוצה שנעשה. לכן לא עושים מה שרוצים מיד. אלא עושים משהו לנשמה כדי שהיא תחשב קדם על הרצון של ה' ואז אפשר להשתמש במה שמציעה הנפש הבהמית להשתמש - לשם שמים. לדגמא עברתם ליד חנות גלידה ופתאום התחשק לכם גלידה. זה לא יום צום, אתם לא מאחרים לשעור ולכן אין שום בעיה לרכש גלידה. אבל אם קונים את זה תכף ומיד, בעצם מאפשרים לנפש הבהמית להחליט מה לעשות. לכן במקום זה אולי לחזר קצת תניא בעל פה, ואז אם חושבים שהגלידה תשמח אתכם בעבודת ה' שלכם, אז הולכים לקנות.

אפשר לעשות אתכפיא בכל מיני תחומים - מלים שאנו רוצים לומר, דברים שרוצים לחשב עליהם, ודברים שרוצים לעשות. באשר יש לנו אתכפיא, אנו מזכירים ליצר הרע שהוא לא האחראי כאן. זה "ישחט" את יצר הרע, יכבד את ה', יחזק את נשמתנו ויעזר לנו הרבה בעבודת ה'.

ישנן דרכים רבות לחזק את נשמתנו על ידי קיום מצוות, המנעות מעברות או תפלה בכונה. אבל כאן אנו רואים שבדבר קטן, רק המנעות מלעשות מה שהנפש הבהמית מבקשת באותו רגע, יש ביכלתנו לחזק את הנשמה שלנו!

היום יום / ו' אדר א'

הרבי רש"ב אמר, זוהי מעלה נפלאה ודבר מיחד שה' מזכה מישהו להרגיש באמת שהוא רוצה לעשות משהו טוב ולדאג ליהודי אחר אפילו יותר ממה שאכפת לו על עצמו. לעצמו, אדם יכול למצא סבות שאולי לא מגיע לו שדברים יהיו קלים יותר או טובים יותר, אבל איננו יכולים אף פעם לומר זאת על יהודי אחר - כי אנו רוצים שתמיד יהיה לו הכי טוב שיכול להיות.

ספר המצוות / מצות לא תעשה רמ"א, רמ"ב

היום לומדים שתי מצוות נוספות בקשר למשכון, משכון הוא חפץ הנתן כדי להוכיח שבאמת מתכוננים לשלם חזרה את ההלוואה שנטלו.

מצות לא תעשה רמ"א - אין לקחת משכון מאלמנה.

מצות לא תעשה רמ"ב - אסור לקחת כלי מטבח או כל דבר אחר המשמש להכנת מזון כמשכון.

רמב"ם / הלכות מלוה ולוה פרקים י"ג, י"ד, ט"ו

ברמב"ם היום לומדים הלכות מה בית הדין צריך לעשות כאשר מגיעים לפניו להתדין על אי הסכמה

פָּרָק י"ג - לומדים על החזר התשלום של הלוואה. אם אדם שלווה כסף לא החזיר בזמן, מתר למלווה למכור את המשכון.

פָּרָק י"ד - מלמד מה קורה אם מישהו אומר- כבר שלמתי חזרה את ההלוואה, והאדם השני טוען שלא. לפעמים הלווה צריך להשבע בפני בית הדין בשבעה בשם ה' להוכיח ששילם חזרה את חובו.

פָּרָק ט"ו - כולל הלכות אם מישהו לווה כסף על תנאי- למשל "אתה צריך לשלם לי חזרה לפני עדים" אם הוא אומר לבית הדין ששילם חזרה אבל לא בפני עדים בית הדין אומר לו לשלם שוב את הכסף שלווה.

דְּרָכֵי הַחֲסִידוֹת / אֲתַכְפִּיא

למדנו בתנאי היום על אתכפיא, לא לאפשר ליצר הרע להביע את עצמו כאשר הוא רוצה, בגלל שאנו מעניינים שהנשמה שלנו היא תשלט. למדנו שלא לאפשר ליצר הרע לומר לנו מתי לאכול או לומר משהו, אלא לעשות את הדבר כאשר הנשמה שלנו מסכימה שזה טוב עבורנו.

הרבי פעם אמר שבקימו, אתכפיא עבור בחור בישיבה משמעותה לאכול את מה שמגישים בישיבה. (מפתח לשיחות קודש עמ' 107)

איך יכולה להיות אתכפיא לאכול? אפשר להבין זאת בהתבסס על מה שלמדנו בתנאי. אם בחור בישיבה לא אוכל את האוכל המגש לו, זה בגלל שהוא לא אוהב אותו או בגלל שלא רוצה אותו... זאת אומרת הנפש הבהמית לא רוצה אותו.

אולם מי השולט? הנשמה! הנשמה יודעת שבדי שהגוף יהיה בריא ויוכל לעבד את ה' עלינו לאכול אוכל בריא. כך נוכל להתנהג באתכפיא על היצר הרע ולאכל את האוכל המגש כדי שנוכל לעבד את ה' בראוי.